

חמוקים נוסח באקשי: סיפור סטנדרטי

דומה לפלייבוי בלי דמיון

קרח ואש (פריז-תל-אביב, אר"צות-הרבית) - בשנים האחרונות נדמה שהאינטרנט ראלף באקשי יליד חיפה, אשר הסעיר את עולם הסרטים בעלילות המורנוגרפיות של פריז החתול, משתוקק מאוד לביים שחקנים, ומתבייש בתשוקת שלו. כך זה קרה בגירסתו לשר הטבעות, וכך קרה גם בסרט החדש הזה. למעשה, מדובר כאן באפוס דמיוני בנוסח קונאן או קראל, שהדמויות בו מצויירות במקום להיות דמויות בשר ודם. אבל למען האמת, באקשי צילם קודם לכן בני-אדם, והעתיק את פעולותיהן, שאותן הוא ביים כמו שמבנימים סרט רגיל. בתוך ציורים, שלחם הוסיף רקעים אימפרסיוניסטיים וציורי תימאורות דמיוניות. זה בכל מיקרה, זול יותר ממחלקת תימאורות ואפקטים מיוחדים.

הסיפור סטנדרטי: ממלכת הקרח הקפואה רוצה להשתלט על העולם המתורבת של ארץ האש. הקרח רע, האש טובה, חיילי הקרח דומים לכן לגורילות וחיילי האש לזוקינגים או לגולשי גלים מקליפורניה. אשר לגברות, הן דומות בסרט הזה יותר מכל לציורים של וארנס מתוך הכליבוי, חמוקים שופעים, מיני-ביקני שמכסה רבע טפח ונענעני ישבן מיקצועיים ביותר. עוד יש בסרט דמות מסתורית של אביר נווד אשר מכריע את כך המאזניים במאבק בין הטוב והרע, והוא דומה לחפליא

כולה, טוען קרפר. אני תוהה לעתים קרובות מה מתרחש מאחורי החזית הנוצצת של הבתים המפוארים הללו. עד עצם היום הזה, איזה שלדים מסתתרים במרתפים שלהם. כמו בכל המדינה שלנו, הכל נראה חלק, מטופח, מאורגן ומשופץ להפליא מבחוץ, שעה שדברים קשים מתרחשים בפנים.

ואמנם, קרפר אינו מתייחס בכפפות של משי לבני ארצו. מבחינות מסוימות, מישפחת קורב היא סמל לניזון קיצוני. האב עוסק כל כך בעסקיו, שהוא מזניח את האם, אשר מנהלת רומן סוער עם גיטה, קצין צבא בטלן. אולם גם האב עצמו אינו טלית שכולה תכלת, וכאשר העוזרת האיטלקיה פונה אליו בבקשה שיעזור לה להשיג אישור כניסה לגן העדן השווייצרי עבור אהובה הנמק ככלא איטלקי, הוא מרשה לה לשחרר אותו בהנאות מיניות, ואחר-כך מתנצל על שעשה כל מה שביכולתו, אבל הכחור הוצא להורג לפני שהפוטקציה הועילה.

מן הצד מתבוננים שניים: הסב, קולונל כרימס, נציג של אמות-מידה מוסריות אחרות, שנשחקו בתוך הסחף הקפיטליסטי השולט בשווייץ, ואנדרס הקטן, הבן החי תחת אימת סמכותו של האב, מתבונן ברממה במעשי הוריו, מתקרב רק לסב, ומתנחם בלילות בחלומות זועזוע, שבהם נשר ענק או רב אימתני, נוקמים את ניקמתו בהורים שמזניחים אותו. לתוך העולם הזה באה חנה, הפליטה שאינה מעזה להוציא הגה מן הפה, יצור מבוהל ורדוף סיוטים, התירוץ שצריך להרגיע את המצפון של בעלי הבית, שאינם מבינים כלל כיצד אפשר לגרום לה שתחוש כי אכן הגיעה למנוחה ולנחלה, ואינם מבינים אפילו את הצורך בכך.

הגבולות של שווייץ, וללא פחם וברזל, שיובאו מגרמניה, התעשייה המקומית היתה נעצרת. אבל למרות כל זאת, קשה להשתחרר מן ההרגשה ששווייץ קצת הגוימה בתהליך הכניעה למציאות. לחלק את האשמה. לבימאי תומאס קרפר אין ספק בכך, ואם אינו מצטט את כל המיספרים והעובדות היבשות בסרטו, הוא מניח להרגשה זו לחדור עמוק והופך אותה לסטירת-לחי, שכמה מן המישפחות המכובדות של שווייץ ודאי מרגישות את חריפותה.

נעימה ויש לה אפילו מידות מוסר משלה (אם כי היא נהנית מאוד כאשר רחפיה מכניעים אותה ואת המוסר הזה). כך אפשר להמשיך ולסקור את כל הדמויות האחרות, כולן לכאורה סבירות והגיוניות, עד אשר מתבוננים היטב במעשיהן. כניעה למציאות. כדי שאיש לא יחשוד שסרט זה של קרפר מהווה התקפה קיצונית של תסביך אדיפוס (כי הרי גיבור הסרט חולם על מות אביו), אפשר לעיין במאמר על שיתוף הפעולה הכלכלי בין שווייץ וגרמניה הנאצית, שהתפרסם

חנה ופראנסואה כילדים שגדלו בבית אחד בגחלים הכל נראה חלק מבחוץ

מאתיאם האביני בתפקיד הגיס וקאתרינה טאלבקיליור רומן סוער עם קצין בטלן

אולי משום כך היתה נכונות גרמנית גדולה כלי-כך לשתף פעולה עם קרפר, הרבה יותר מכל שיתוף פעולה שלו זכה בעבר. הגרמנים ששים תמיד להתחלק באשמה שלהם על מה שקרה במילחמת-העולם השנייה, עם שותפים נוספים. במיקרה זה, מלבד הכסף שהושקע, תרמו הגרמנים גם את השחקנים הראשיים, ובאורח מזור, שני הבולטים שבהם, באים רווקא ממזרח גרמניה, אם כי הם עובדים ררך קבע, לאחרונה, כמעט, ארמין מילר-סטאהל (שהיה מהגדס העיריה המהוגן בלולה של פאסבינדר) הוא פרנסואה קורב, קאתרינה טאלבק, בעלת חוות חרינה שקיבלה כמה פרסים על הופעותיה עם להקת התיאטרון של ברט במזרח גרמניה, גם קריסטינה יאנדה, השחקנית הפולניה של אנדריי ואידה מללא הרדמה ואיש השיש.

בירחון השווייצרי מאזן, לפני שנה וחודש בדיוק. היצוא של התעשייה הכבדה לגרמניה גדל פי 20 משנת 1939 ועד לשנת 1942, כותב אותו ירחון. בין הפריטים שהירבו למכור, היה ציוד אלקטרוני מתוחכם, תותחים נגר מטוסים וציוד תעשייתי. הצבא הגרמני רכש באותו זמן שני מיליון שעונים בשווייץ. ממשלת ברן, כדי לעודד יצוא משתלם זה, סיפקה ערבויות בנקאיות ללקוחות, כלומר הבטיחה שאם הלקוח הגרמני לא ישלם, תכסה היא את חובותיו. האשראי שניתן לגרמנים באותה התקופה עבר בהרבה מעל מיליארד פראנקים אם כי, אחרי המלחמה, נטען שזו היתה טעות, משום שהפקידים לא השגיחו כאשר עברו את גבול 850 המיליון שאושרו רישמית. זאת ועוד, חלק מן האשראי עמד לרשות הגרמנים לא רק לרכישות בשווייץ, כך שאפשר לומר בפה מלא, שבקורת המישענת האיתנה של הפראנק השווייצרי וערכו הבינלאומי, יכולה היתה גרמניה הנאצית לרכוש חומרי-גלם בארצות אחרות, בזמן המלחמה. אמנם, מוסין אותו מאמר, קשה להאשים את נכונותה של שווייץ לשתף פעולה עם הגרמנים. גרמניה וננות בריתה ישבו על כל

כריסטינה יאנדה בתפקיד חנה הבוגרת וארמין מילר-סטאהל כפרנסואה הבוגר דברים קשים מתרחשים בפנים

בינתיים, שום מפיץ ישראלי לא הסכים להתמודד עם הסרט הזה. אלה שראו אותו טוענים שאינו מיסחרי די הצורך. חבל, כי זה יכול להיות שיעור מאלף בלקחים של מוסר כפול. ולא הסרים אצלנו כאלה שזוקקים לשיעורים מן הסוג הזה.

מצווה בראש וראשונה לראו לכלכלה של ארצו, והכלכלה של ארצו דורשת שתהיה תעסוקה מלאה לכל הפועלים, וכל מי שיכול לספק את ההזמנות כרי תעסוקה זו תוכנסה, עוזר קודם כל לכלכלה של שווייץ. אם, בדרך-אגב, גם גרמניה הנאצית יוצאת נשכרת, זה אולי עצוב, אבל מישני.

העיקר הכלכלה. קרפר נוהר מאוד, בתוך כל הקלחת הזאת, שלא להוציא מתחת ידיו דמויות בשחור-לבן, זה היה קל מדי, מכל הבחינות. פרנסואה קורב הוא תעשיין מסור, שאינו חושש להפשיל שרווליו ולעבוד לצד פועליו, כאשר צריך להציל את העסק ברגע של משבר. הוא מעסיק הוגן, ובכלל, הוא רואה עצמו סמל ההגנות המיסחרית והאישית. כל מי שהיה אומר לו אחרת, היה נתקל באוזן אטומה. הוא עובר למען הגרמנים, לרבריו, כי הוא

רעייתו, קלר קורב, אמנם בוגרת בו, אבל היא אם האוהבת מאוד את בנה (אם כי יתכן שאינה מבטאה זאת בדרך הנכונה). היא אשת-חברה